

[Handelsministeren.]

der under bevillingens løbetid skal være adgang til at fratage en bevillingshaver hans bevilling, hvis han har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i sin virksomhed og de udviste forhold giver grund til at antage, at virksomheden ikke fremtidig vil blive drevet på forsvarlig måde. Der kan også i visse situationer af landsbevillingsnævnet gives politiet bemyndigelse til at stille vilkår for forretningsdriften, hvor denne er foregået på en sådan måde, at drukkenskab, utugt, uterlighed eller straffbare handlinger derved vil kunne fremmes. Overtrædelse af vilkårene vil i givet fald også kunne danne grundlag for fratagelse af bevillingen. Landsbevillingsnævnets afgørelse skal kunne indbringes for domstolene.

Adgangen til en sådan administrativ fratagelse af en bevilling vil forhåbentlig kunne bidrage til en højnelse af niveauet i restaurationer. Det er visse tilfælde følt som en mangel, at der ikke har været mulighed for at skride ind, når en forretning er drevet næsten „på kanten“, uden at skulle gå vejen om ad en straffesag med påstand om inddragelse af bevillingen.

Marketenderreglerne er lempet betydeligt. Der skal ikke længere tilladelse til at drive marketendervirksomhed, når der ikke finder udskænkning sted af stærke drikke. Er dette derimod tilfældet, vil det fortsat være nødvendigt med en marketenderitilladelse og en godkendt bestyrer. Det er foreslået, at de stærkere øltyper som porter, guldøl, påskebryg o. lign. ikke bør kunne udskænkes eller nydes i marketenderier. Dette har allerede givet anledning til en del indsigelser, som jeg dog mener man kan tage med sindsro. Arbejdspladsernes drikkevarer sortiment bør alene være dagligdagens. Nutidens arbejdsforhold med komplicerede maskiner kræver en særlig sikkerhed hos den beskæftigede, ikke blot af hensyn til ham selv, men også af hensyn til arbejdsfællerne. Bag forslaget ligger ikke mistillid til voré arbejdspladser, men det er ganske enkelt udtryk for den tankegang, at det stærke øl ikke hører hjemme på en arbejdsplads. Når man samtidig tillader udskænkning af bordvine, har dette en helt anden baggrund. Dette forslag er motiveret med, at mange virksomheders marketenderi af alle

med tilknytning til virksomheden lovligt også vil kunne benyttes til forskellige former for sammenkomster, hvor servering af bordvin kan være naturlig.

I § 25 er det foreslået, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om indretning og benyttelse af lokaler o. lign., der anvendes i forbindelse med den af loven omfattede virksomhed, henlægges til handelsministeren. Et mindretal har fundet det rimeligere, om denne bemyndigelse tillægges indenrigsministeren. Det afgørende i dette spørgsmål er for mig ikke, om det er den ene eller anden minister, der skal have den beføjelse. Vigtigere er det, at borgerne ved, at bestemmelserne kan findes på samme sted. Jeg vil gøre opmærksom på, at det i medfør af bestemmelserne vil blive nødvendigt at fastsætte, hvilke myndigheder der skal foretage de respektive godkendelser og føre det fornødne tilsyn. Her må der nødvendigvis blive tale om en flerhed af myndigheder.

I sit lovudkast er udvalget gået ind for at opretholde den hidtil gældende adgang til politimæssig registrering af personer med beskæftigelse inden for hotel- og restaurationsbranchen — det såkaldte tjenerregister. Denne ordning stammer fra en lov af 1921 — „Nyhavnsloven“ — hvis bestemmelser blev indkorporeret i beværterloven af 1939. Jeg mener ikke, at det skulle være nødvendigt med denne registrering af tjenerne m. v., når en tilsvarende registrering ikke findes i andre brancher, hvor der måske kunne motiveres et behov herfor. Skal en person undrages adgang til beskæftigelse i restaurationsérhvervet som følge af straf, må det efter min mening finde udtryk i dommen på grundlag af reglerne i straffelovens § 79 om frakendelse af retten til at udøve en vis virksomhed. I overensstemmelse med denne min opfattelse er reglerne om denne ordning udgået.

Af forslaget resterende bestemmelser finder jeg kun anledning til at gøre opmærksom på, at der — efter forhandling med Grønlandsministeriet — er tilvejebragt hjemmel for, at loven ved kgl. anordning vil kunne sættes i kraft for Grønland, for så vidt angår de regler, der omhandler den erhvervsvirksomhed, hvortil der kun kræves almindeligt næringsbrev. Hermed bringes loven på linje med, hvad der er